

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 1T/12/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6719010082
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Philadelphiová
ECLI: ECLI:SK:OSZV:2021:6719010082.12

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Zvolen v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Philadelphiovej a prísediacich Ing. Antona Fricka a Dušana Hancka v trestnej veci obžalovaného H. Š., pre zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a), písm. c) Tr. zákona, na hlavnom pojednávaní konanom dňa 10. septembra 2021 vo Zvolene, takto

rozhodol:

obžalovaný H. Š., nar. XX.XX.XXXX vo Zvolene, trvale bytom N., Y.. M. XXXX/XX,

je vinný, že

- obvinený v úmysle sa obohatiť a získať neoprávnený prospech, v meste Zvolen uvádzal do omylu exekútorský úrad súdneho exekútora U.. U. Ď., so sídlom W. XX, XXX XX N., IČO: XX XXX XXX tým, že ako obchodný klient a dodávateľ výpočtovej techniky, a to hlavne náplní do tlačiarň s obchodným názvom H. - Š. - S., Y.. M. XXXX/XX, XXX XX N. v období od 07.01.2013 do 01.06.2017, pravidelne tomuto exekútorskému úradu bez dodacích listov dodával tonery rôznych druhov do tlačiarň v exekútorskom úrade v podstatne nižšom množstve ako následne exekútorskému úradu U.. U. Ď. vyfakturoval s tým, že v roku 2013 vystavil 17 faktúr v súhrnnej sume 17.264,62 € za 183 kusov tonerov, v roku 2014 vystavil 24 faktúr v súhrnnej sume 27.942,30 € za 269 kusov tonerov, v roku 2015 vystavil 21 faktúr v súhrnnej sume 27.253,20 € za 291 kusov tonerov, v roku 2016 vystavil 23 faktúr v súhrnnej sume 37.766,60 € za 374 kusov tonerov, v roku 2017 vystavil 8 faktúr v súhrnnej sume 13.588 € za 109 kusov tonerov s tým, že navodil stav, že fakturované tonery v tomto počte skutočne dodal, pričom exekútorský úrad v domnení a dôvere, že všetky tonery tak, ako boli vyfakturované, boli aj skutočne dodané, všetky faktúry v lehote splatnosti v plnej výške uhradil dodávateľovi H. Š. - S., pričom za uvedené obdobie bolo vyfakturovaných a uhradených 1226 kusov tonerov rôznych druhov v celkovej sume 123.814,72 €, prostredníctvom ktorých by bolo možné vytlačiť cca 5.585.700 strán, pričom tieto tonery v takomto počte obvinený H. Š. nedodal a žiadna kompetentná osoba exekútorského úradu U.. U. Ď. ich fyzicky neprevzala, pričom H. Š. bolo skutočne dodaných podstatne nižšie množstvo tonerov ako bolo skutočne fakturovaných, pretože podľa počítadiel vytlačených strán na všetkých tlačiarňach deklarovaných poškodeným U.. U. Ď., ktoré sa na exekútorskom úrade nachádzajú, bolo vytlačených cca 1.343.842 strán, čomu podľa odborného vyjadrenia č. 1/2018 súdneho znalca G.. P. X. zodpovedá skutočná spotreba tonerov v celkovej cene 14.379 €, čím exekútorskému úradu U.. U. Ď., W. XX, N., IČO: XX XXX XXX obvinený H. Š. týmto konaním spôsobil škodu vo výške 109.435,42 €,

t e d a

na škodu cudzieho majetku seba obohatil tým, že uviedol niekoho do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku značnú škodu a čin spáchal závažnejším spôsobom konania - po dlhší čas,

č í m s p á c h a l

zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a), písm. c) Tr. zákona s poukazom na ust. § 138 písm. b) Tr. zákona.

Z a t o s a o d s u d z u j e

Podľa § 221 ods. 3 Tr. zákona, § 38 ods. 2, ods. 3, ods. 8 Tr. zákona, § 36 písm. j) Tr. zákona, § 46 Tr. zákona na trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov.

Podľa § 51 ods. 1 Tr. zákona, súd výkon trestu odňatia slobody podmienienečne odkladá a zároveň obžalovanému ukladá probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Tr. zákona, súd ustanovuje skúšobnú dobu v trvaní 3 (troch) rokov.

Podľa § 51 ods. 2, ods. 4 písm. d), písm. h), ods. 5 Tr. zákona, súd obžalovanému ukladá povinnosť nahradiť v skúšobnej dobe podľa svojich schopností spôsobenú škodu a ukladá mu povinnosť podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom alebo iným úradníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu, a to bez povinnosti podrobenia sa kontrole technickými prostriedkami.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku, súd obžalovanému ukladá povinnosť nahradiť poškodenému Exekútorскому úradu U.. U. Ď., so sídlom N., W. XX, G.: XX XXX XXX škodu vo výške 109.435,42 € (stodeväťtisícštyristotridsaťpäť eur a štyridsaťdva centov).

o d ō v o d n e n i e :

Prokurátor Okresnej prokuratúry Zvolen podal pod č. 3Pv 480/17/6611-26 dňa 19.02.2019 na Okresný súd Zvolen obžalobu na H. Š. pre zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a), písm. c) Tr. zákona s poukazom na ust. § 138 písm. b) Tr. zákona na tom skutkovom základe, ako je uvedený v obžalobe.

Súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného, výsluchom svedkov, prečítal listinné dôkazy nachádzajúce sa v trestnom spise a rozsudkom zo dňa 18.02.2020 uznal obžalovaného za vinného zo zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a), písm. c) Tr. zákona s poukazom na ust. § 138 písm. b) Tr. zákona, uložil mu trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov, ktorého výkon mu podmienienečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní 3 (troch) rokov a zároveň obžalovanému uložil probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe. Obžalovanému tiež uložil povinnosť nahradiť v skúšobnej dobe podľa svojich schopností spôsobenú škodu a povinnosť podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom alebo iným úradníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu, a to bez povinnosti podrobenia sa kontrole technickými prostriedkami. Zaviazal ho aj na náhradu spôsobenej škody vo výške 109.435,42 €.

Proti predmetnému rozsudku podal odvolanie obžalovaný. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací uznesením sp. zn. 5To/53/2020 zo dňa 11.08.2020 rozsudok prvostupňového súdu zrušil v celom rozsahu a vec mu vrátil, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Stotožnil sa s odvolacími námietkami obžalovaného pokiaľ ide o hodnotenie dôkazov, ako aj o právne posúdenie skutku, predovšetkým v otázke určenia výšky škody. Ťažiskovo vytkol prvostupňovému súdu, že určená výška škody neposkytuje záruku objektívnosti skutočnej výšky škody a v uvedenej súvislosti uložil prvostupňovému súdu, aby sa výškou škody dôsledne zaoberal, pokiaľ bola spôsobená a v tomto smere doplnil dokazovanie o výsluch znalca G.. P. X.O., ktorý vo veci vypracoval odborné vyjadrenie. Z odôvodnenia zrušujúceho uznesenia ďalej vyplýva, že prvostupňový súd sa v rozsudku dostatočne nevysporiadal s otázkou, či si poškodený v prejednávanej veci počítal tak, aby nedošlo ku škode na

majetku, ktorá okolnosť má tiež vplyv na skutkové a právne posúdenie veci. Uložil mu preto povinnosť, aby sa dostatočne vysporiadal s dôkaznou situáciou, eventuálne vykonal nové dôkazy, v rozhodnutí uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si vzájomne odporujú. Ďalej mu uložil vyrovnať sa s obhajobou obžalovaného, jeho námietkami uvedenými v podanom odvolaní, mierou zavinenia obžalovaného a uviesť právne úvahy, ktorým sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu.

Prvostupňový súd viazaný rozhodnutím a dôvodmi zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu vykonal hlavné pojednávanie s tým, že doplnil dokazovanie opätovným výsluchom poškodeného, oboznámením doplnku znaleckého posudku č. 1/2018 zo dňa 18.05.2018, výsluchom znalca G.. P. X. a prečítaním listinných dôkazov predložených poškodeným.

Z dokazovania na hlavnom pojednávaní súd zistil nasledujúci skutkový stav.

Obžalovaný H. Š. vo vzťahu ku skutku, ktorý mu je v obžalobe kladený za vinu, urobil na hlavnom pojednávaní vyhlásenie, že je nevinný. Uviedol, že od roku 2013 dodával exekútorskému úradu U.. U. Ď. výpočtovú techniku a spotrebný materiál, konkrétne tonery, tlačiarne a servery. Zmluvu o dodávke tovaru s úradom nemali uzavretú, dohodovali sa ústne, pretože v tom čase boli s poškodeným v rodinnom vzťahu. Ústne dohody boli zaužívanou praxou. Väčšinou všetko, čo exekútorskému úradu vyfakturoval, aj skutočne dodal. Poškodený mohol vystavené faktúry kedykoľvek skontrolovať alebo namietat. Nezaujímal ho, akú spotrebu má exekútorský úrad a tonery dodával s rezervou piatich až desiatich kusov. Všetky faktúry mu boli riadne uhradené. V roku 2013 sa mu vo výhodnej cene podarilo kúpiť väčšie množstvo tonerov, väčšinou mal dvoch dodávateľov. Nákupov bolo veľa a úhrady realizoval z vlastných zdrojov. Pamätal si dodávky od spoločnosti B. W., X..H..E.. Y. E. X., X..H..E.. Toneru skladoval v garáži vo Zvolene. Do exekútorského úradu chodieval aj po pracovnom čase a tonery ukladal v miestnosti, kde boli regály so spismi. Toneru dodával viac - menej len do exekútorského úradu. K odsúhlaseniu dodávky tonerov ale nikdy nedošlo a pri dodaní tovaru nevystavoval dodacie listy. Faktúry odosielal úradu najčastejšie elektronicky. Tovar z úradu objednával ktorýkoľvek zamestnanec. Na konci spolupráce s exekútorským úradom ešte pred svojou garážou vo Zvolene odovzdal tonery bratovi a synovi poškodeného, ktoré tonery boli buď vyfakturované, alebo ich len plánoval fakturovať. V žalovanom období mal účtovníčku a daňové priznanie podal vždy riadne a uskutočnil úhradu.

Svedok - poškodený U.. U. Ď., súdny exekútor so sídlom exekútorského úradu vo Zvolene, na hlavnom pojednávaní uviedol, že obžalovaný v rozhodnom období vykonával materiálne - technické zabezpečenie celého exekútorského úradu. Navzájom boli v rodinnom vzťahu. Od obžalovaného kupoval tlačiarne aj tonery. Celkovo mu obžalovaný dodal 11 tlačiarňí. Toneru mu dodával v papierovej škatuli v počte 5 až 15 kusov, podľa potreby, keď sa toner minul. Išlo o repasované, znovu plnené tonery. Keď v roku 2017 vykonal kontrolu spotreby toneru, zistil enormnú dodávku tonerov oproti ich reálnej spotrebe. Obžalovanému už signalizoval skôr, že podľa faktúr majú veľkú spotrebu tonerov, pričom obžalovaný ho sám naviedol na to, ako postupovať pri zistení skutočnej spotreby tonerov. Napriek tomu mu obžalovaný naďalej fakturoval nadmerné množstvá tonerov, ktoré v skutočnosti nikdy nedodal. Ďalej vypovedal, že mesačne v úrade spotrebovali 7 až 8 tonerov, pričom jeden toner mal kapacitu 3.000 strán. Na všetkých tlačiarňach od čias ich nadobudnutia v rokoch 2012 až 2016 bolo možné za celé žalované obdobie vytlačiť okolo 1.343.842 strán. Vylúčil, že by v rozhodnom období prevzal od obžalovaného 1.226 kusov tonerov. Obžalovaný mu navyše nikdy nepredložil dodacie listy na fakturované množstvo tonerov. Ak by mohol využiť všetky dodané tonery, v úrade by vytlačili 5.585.700 € strán. Spotrebu a cenu tovaru spočiatku nekontroloval z dôvodu, že obžalovanému dôveroval. Mal za to, že to, čo obžalovaný fakturuje, mu aj skutočne dodáva. Záverom spolupráce bolo v garáži obžalovaného nájdených asi 38 kusov tonerov, ktoré už v tom čase mali byť exekútorskému úradu dodané. Od 01.04.2017 klesol počet exekútorských spisov, komunikácia so súdmi a s úradmi prevažne elektronickou formou, a preto došlo aj k poklesu spotreby papiera. Záverom svojej výpovede uviedol, že vnútorná evidencia obehu tonerov nebola uskutočňovaná, nikto nevidoval tonery prijaté od obžalovaného a nevykonávala sa inventúra. Keď bola potreba, obžalovaný bol oslovený, aby tonery priniesol. Potom obžalovaný vyúčtoval ich cenu a táto mu bola zaplatená. Uvedené vyplývalo z nadštandardnej dôvery k osobe obžalovaného. Z uvedeného dôvodu od obžalovaného nepožadoval ani dodacie listy.

Po doplnení dokazovania na hlavnom pojednávaní poškodený uviedol, že tlačiarne počas rozhodného obdobia menené neboli. Všetkých 11 tlačiarňí sa nachádzalo v exekútorskom úrade, pričom 3 až 4 z nich

boli vyradené. Žiadne neboli z úradu odnesené z dôvodu ich nefunkčnosti. Všetky boli kúpené výlučne od obžalovaného. Ak by obžalovaný vymenil 7 až 10 tlačiarňí, exekútorský úrad by zostal paralyzovaný. Tlačiarne evidoval v rámci drobného hmotného investičného majetku a ich nákup evidoval v účtovníctve. Evidencia tonerov sa nevedla. Poukázajúc na operatívnu evidenciu drobného hmotného majetku uviedol, že jedna tlačiareň bola zaradená do užívania ešte pred rokom 2012, avšak bola používaná v rozhodnom období a bol do nej dodávaný toner. V pôvodnom znaleckom posudku zohľadnená nebola, ale v doplnku už zahrnutá bola. V rozhodnom období boli z používania vyradené dve tlačiarne, jedna dňa 19.12.2016, druhá dňa 30.05.2016 a 19.12.2016 boli zakúpené ďalšie tlačiarne. Poukázal tiež na to, že odborné vyjadrenie znalca č. 1/2018 bolo modifikované jeho doplnkom č. 1/2018 z 18.05.2018, ktorým došlo k úprave rozhodného obdobia od 07.01.2013 do 31.05.2017 a vylúčeniu tlačiarne OKI, ktorá je uvedená ako prvá v odbornom vyjadrení a k doplneniu tlačiarne HPLJ, uvedenej ako poslednej v doplnku odborného vyjadrenia.

Svedok F. P., zamestnanec exekútorského úradu zodpovedný za ekonomiku, na hlavnom pojednávaní vypovedal, že na exekútorskom úrade má na starosti všetky transakcie a úhradu faktúr. S obžalovaným má priateľský vzťah, stretávali sa do júla 2017. Poškodený je jeho zamestnávateľ a majú rovnako priateľský vzťah. Ku skutku uviedol, že on sám tonery neobjednával. Objednávali sa na základe ústnych objednávok a faktúry uhrádzal po tom, ako mu tieto emailom zaslal obžalovaný. Keď v úrade zistili výrazné rozdiely medzi fakturovaným počtom tonerov a spotrebou papiera, na pokyn súdneho exekútora vykonali kontrolu faktúr. Najprv skontrolovali rok 2017 a potom predchádzajúce roky 2013 až 2016. Zistili, že niektoré faktúry mali aj rovnaké poradové číslo. Medzi jednotlivými zamestnancami sa na úrade nevedla evidencia obehu a spotreby tonerov. Toneru objednávala buď O. Š., manželka obžalovaného, ktorá v rozhodnom čase v úrade pracovala, alebo niektorý zo zamestnancov. Fungovali na princípe vzájomnej dôvery a do miestnosti, kde boli tonery uskladnené, mal prístup každý zo zamestnancov. Na výdaj toneru nebola potrebná výdajka ani iný doklad, pretože tonery sa neúčtovali ako zásoby na sklade, ale priamo do spotreby. Pokiaľ ide o hodnotenie nákladov na chod úradu, s poškodeným vykonali analýzu príjmov a výdavkov a v nadväznosti na to zhodnotili, ktoré výdavky môžu skreslať. Narazili na veľké výdavky na tonery, preto kontaktovali obžalovaného a výsledkom bolo nastavenie tlačiarňí na úsporný režim.

Svedok G. P. Y. D., zamestnanec exekútorského úradu, na hlavnom pojednávaní uviedol, že obžalovaného pozná cez exekútorský úrad. Poškodený je jeho zamestnávateľ. Majú priateľský vzťah a stretávajú sa aj mimo práce. Vypovedal, že úrad nadviazal spoluprácu s obžalovaným v roku 2011. Zabezpečoval im servis počítačovej siete, hardwarové vybavenie úradu a dodával aj tonery. Ich spotrebu si každý zamestnanec úradu sledoval individuálne. Objednávky tonerov realizoval telefonicky poškodený, O. Š., prípadne iný zamestnanec. Obžalovaný nosil tonery na úrad vo veľkej kartónovej škatuli počas pracovnej doby, po jej skončení alebo počas víkendov. Jeho manželka O. Š. mala od úradu kľúče a vedela obžalovanému sprístupniť priestory na ich uskladnenie. K fyzickému preberaniu tonerov nedochádzalo, nakoľko to obžalovaný nevyžadoval. Z dôvodu blízkych rodinných vzťahov medzi úradom a obžalovaným, nebol dôvod ani na bližšiu kontrolu dodaných tonerov. Vizuálne ale nebolo možné zhodnotiť, či množstvo tonerov deklarovaných obžalovaným zodpovedá množstvu tonerov reálne dodaných. Pokiaľ ide o vnútorný obeh tonerov, žiadna evidencia sa v úrade nevykonávala a vzťahy medzi úradom a obžalovaným boli upravené v zmysle zákona o účtovníctve. Počas svojho pôsobenia v exekútorskom úrade nepostrehol, že by si niekto na tlačiarňach v úrade vytlačil svoje súkromné dokumenty. Záverom uviedol, že poškodený z vystavených faktúr o dodávke tonerov neskôr zistil, že pri existujúcom počte tlačiarňí a pracovnej vyťažnosti úradu nie je možné spotrebovať také veľké množstvo tonerov. S obžalovaným bola spolupráca ukončená po júni 2017, nakoľko nebol ochotný vysvetliť vzniknutú situáciu.

Svedok U. F. Ď., zamestnanec exekútorského úradu, na hlavnom pojednávaní uviedol, že poškodený je jeho zamestnávateľ a strýko zároveň. Ku skutku uviedol, že obžalovaný dodával úradu tonery na základe ústnych dohôd, a to v priebehu pracovnej doby, alebo po jej skončení. Objednávky tonerov realizovali zamestnanci úradu, poškodený, prípadne sám obžalovaný, ak usúdil, že je potrebné ich dodať. Všetci si navzájom dôverovali. Toneru boli uložené v miestnosti s exekučnými spismi, pričom ich tam nebolo viac ako 10 kusov. Obžalovaný zasielal faktúry exekútorskému úradu mailom alebo prostredníctvom manželky O. Š., ktorá v úrade v rozhodnom čase pracovala. Približne pred tromi rokmi na úrade riešili, že platia vysoké faktúry za tonery a je vysoká spotreba. Tlačiarne v úrade následne nastavili na úsporný

režim. Po ukončení spolupráce s obžalovaným v roku 2017 sa im výrazne znížila spotreba toneru, čo zistili vzájomným porovnávaním.

Svedkyňa O. Š., manželka obžalovaného a v rozhodnom čase zamestnankyňa exekútorského úradu, na hlavnom pojednávaní vypovedala, že s poškodeným súdnym exekútorom boli švagrovci. Pracovný pomer ukončila dohodou v lete 2017. Išlo v podstate o výpoveď. Exekútorský úrad mal v tom čase 12 zamestnancov a bol veľmi vyťažený. Toner do tlačiarne dodával úradu obžalovaný, pričom o tejto spolupráci nebola spísaná nijaká zmluva. Všetko bolo založené na ústnych objednávkach. Objednávanie prebiehalo tak, že obžalovanému zatelefonoval poškodený alebo ktorýkoľvek iný zamestnanec úradu a požiadal o dodanie toneru. Objednávku tonerov niekedy aj sama sprostredkovala. Druh a cenu tonerov odsúhlasoval s obžalovaným poškodený a podľa dohodnutého cenníka boli úradu tonery následne dodávané. Obžalovaný sa na úrade potom iba informoval, či môže poslať faktúru. Toner boli skladované v jednej miestnosti úradu. Uvedená miestnosť ale nepostačovala na taký veľký objem tonerov, preto niektoré z tonerov obžalovaný skladoval vo svojej garáži. O dodaných množstvách tonerov sa nevedla evidenciu, obžalovaný ani nevystavoval dodacie listy. Faktúry za dodaný tovar zasielal obžalovaný priamo F. P. a po ich odsúhlasení poškodeným mu bola uhradená fakturovaná cena. K tonerom mali prístup všetci zamestnanci. K spotrebe tonerov svedkyňa uviedla, že na exekútorskom úrade sa robilo veľa a za deň sa minul aj balík papiera. Kto toner potreboval, jednoducho si ho vzal. Všetci mali vedomosť o tom, že spotreba tonerov a papiera je vysoká, ale nijako sa to neriešilo. Kľúče od exekútorského úradu mali všetci zamestnanci, brigádnic, aj upratovacia služba. Počas tohto obdobia sa stalo, že z úradu zmizli aj nejaké veci.

Súd v intenciách pokynov krajského súdu v zrušujúcom uznesení doplnil dokazovanie o výsluch znalca G.. P. X.. Menovaný znalec zotrval na podanom odbornom vyjadrení č. 1/2018 zo dňa 06.02.2018 a jeho doplnku zo dňa 18.05.2018. Pred podaním odborného vyjadrenia mu v exekútorskom úrade boli sprístupnené všetky tlačiarne, ktoré boli v rozhodnom období používané. Cez počítačovú sieť sa potom pripojil na servisnú stránku tlačiarne, kde hľadal protokol o servisných udalostiach. Z protokolu každej tlačiarne vedel zistiť, kedy bol menený toner a koľko strán vytlačil. Následne určil, aká bola zhruba spotreba listov, zistil cenu tonera a jeho vyťaženosť, teda koľko strán vie toner vytlačiť a na základe uvedeného stanovil spotrebu tonerov. Pokiaľ bol do tlačiarne vložený repasovaný toner, aj táto výmena bola zaznamenaná. Začiatok používania tlačiarne v doplnku odborného vyjadrenia uviedol po zistení tohto údajov z evidencie podľa účtovníctva. Denník udalostí nevedla len tlačiareň HP LaserJet P2055dn. Jedna tlačiareň bola v rozhodnom období vyradená preto, lebo bola pokazená, avšak dali sa z nej napriek tomu zistiť údaje o dátume výmeny tonera a spotrebe strán. Exekútorský úrad tlačil také dokumenty, ktoré zodpovedajú ISO norme pre určenie vyťaženosť toneru. Na vysvetlenie znalec uviedol, že ISO norma vypovedá o tom, aké má byť pokrytie atramentu na strane. Z protokolov tlačiarne bolo vidieť, že úrad netlačí príliš veľa atramentu, tlačí čistý text a nie obrázky, preto spotreba toneru zodpovedá tejto ISO norme na vytlačenie textu. Protokol každej tlačiarne bol úplne presný, pokiaľ ide o počet vytlačených strán. Výslednicou bol potom počet tonerov spotrebovaných v exekútorskom úrade a podľa ich typu a stanovení ceny bola určená výška nákladov na tlač.

V rámci dokazovania na hlavnom pojednávaní sa súd oboznámil aj s listinnými dôkazmi, a to so správou Daňového úradu Banská Bystrica, pobočka Zvolen (č. I. 1075), s upozornením Exekútorského úradu U.. U. Ď. (č. I. 1081), so správou Daňového úradu Banská Bystrica, pobočka Zvolen (č. I. 1088), s oznámením Exekútorského úradu U.. U. Ď. (č. I. 1084), so zápisnicou o trestnom oznámení (č. I. 1 - 8), s faktúrami za rok 2013 až 2017 a s potvrdeniami o úhrade (č. I. 10 - 43, 45 - 92, 94 - 135, 137 - 184, 186 - 203), s listinami o počte vytlačených strán a výstupov z tlačiarne (č. I. 205 - 237), s výpisom zo živnostenského registra subjektu H. Š. - S. (č. I. 238 - 239), s faktúrami predloženými H. Š. (č. I. 244 - 258), s protokolom o prebratí spotrebného materiálu (č. I. 339), so zhodnotením vyfakturovaných a vyplatených tonerov a papiera (č. I. 344 - 355, č. I. 361 - 366), s odborným vyjadrením znalca č. 1/2018 zo dňa 06.02.2018 (č. I. 357 - 360), s ďalšími faktúrami (č. I. 370 - 393, č. I. 810), s výpisom z účtu v Slovenskej sporiteľni, a.s., (č. I. 398 - 799), s odpoveďou Kriminálneho úradu Finančnej správy a pripojeným daňovým výkazom (č. I. 813 - 820), so správou Daňového úradu Banská Bystrica, pobočka Zvolen a daňovými priznaniami (č. I. 822 - 857, č. I. 1017), s výpismi z obchodného registra (č. I. 859 - 903), so správami obchodných spoločností (č. I. 919 - 940, č. I. 997 - 1015), so správami a faktúrami spoločnosti E. X. X..H..E.. (č. I. 942 - 966), so správami X. Y. - I. X..H..o. (č. I. 967 - 996), so správou Mesta Zvolen (č. I. 1018), s výpisom z evidencie priestupkov (č. I. 1019), s výpisom z ústrednej evidencie priestupkov (č. I. 1029) a s odpisom registra trestov (č. I. 1031).

Po doplnení dokazovania na hlavnom pojednávaní súd oboznámil doplnok k znaleckému posudku č. 1/2018 zo dňa 18.05.2018 (č. I. 313) a účtovný doklad - operatívnu evidenciu drobného hmotného majetku (č. I. 1177).

Zo správy Daňového úradu Banská Bystrica, pobočka Zvolen súd zistil, že u daňového subjektu H. Š. - S. bola vykonaná daňová kontrola na dani z príjmov fyzickej osoby za zdaňovacie obdobie 2015 s dátumom začatia daňovej kontroly 23.04.2018. V skúmanom daňovom období vykázal obžalovaný v daňovom priznaní príjmy z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti vo výške 41.822,96 €, výdavky vo výške 34.327,08 € a základ dane z príjmov vo výške 7.495,88 €. Kontrolou boli zistené viaceré porušenia zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov.

Súdny exekútor U.. U. Ď. v období od 01.07.2013 do 01.06.2017 zamestnával na hlavný pracovný pomer, resp. na dohodu o pracovnej činnosti dokopy 16 zamestnancov, okrem iných aj U.. F. Ď., G.. P. Y. D., F. P. Y. O. Š..

Obžalovaný v roku 2013 vystavil faktúry za dodávku tonerov v počte 183 kusov v celkovej sume 17.264,62 € s DPH, v roku 2014 faktúry za dodávku tonerov v počte 269 kusov v celkovej sume 27.942,30 € s DPH, v roku 2015 faktúry za dodávku tonerov v počte 291 kusov v celkovej sume 27.253,20 € s DPH, v roku 2016 faktúry za dodávku tonerov v počte 374 kusov v celkovej sume 37.766,60 € s DPH a v roku 2017 obžalovaný vystavil faktúry za dodávku tonerov v počte 109 kusov v celkovej sume 13.588 € s DPH. V rozhodnom období tak súhrnne fakturoval sumu 123.814,72 €. Všetky faktúry boli súdnym exekútorom riadne a včas uhradené.

Obžalovaný ako fyzická osoba podnikajúca pod obchodným menom H. Š. - S. ukončil podnikateľskú činnosť vo všetkých predmetoch podnikania ku dňu 31.07.2017. Dovtedy podnikal v predmete podnikania kúpa tovaru za účelom jeho predaja konečnému spotrebiteľovi (maloobchod), iným prevádzkovateľom živnosti (veľkoobchod), veľkoobchod a predaj riadenej predajne s výpočtovou technikou a spotrebnou elektronikou, inštalácia software, inštalácia a servis hardware v oblasti bezpečného napätia do 50 V, montáž, údržba a oprava telekomunikačných zariadení.

Zo zhodnotenia fakturovaných a vyplatených tonerov vyplynulo, že v roku 2013 obžalovaný vyfakturoval exekútorskému úradu 183 tonerov, ktorých cena bola zaplatená. V tom istom roku bol fakturovaný a vyplatený papier v počte 540 balíkov, na ktoré množstvo bolo potrebných 90 tonerov. Rozdiel je 93 tonerov.

V roku 2014 obžalovaný fakturoval exekútorskému úradu 269 tonerov, ktorých cena bola zaplatená. V tom istom roku bol fakturovaný a vyplatený papier v počte 650 balíkov, na ktoré množstvo bolo potrebných 109 tonerov. Rozdiel je 160 tonerov.

V roku 2015 obžalovaný fakturoval exekútorskému úradu 291 tonerov, ktorých cena bola zaplatená. V tom istom roku bol fakturovaný a vyplatený papier v počte 401 balíkov, na ktoré množstvo bolo potrebných 105 tonerov. Rozdiel je 186 tonerov.

V roku 2016 obžalovaný fakturoval exekútorskému úradu 374 tonerov, ktorých cena bola zaplatená. V tom istom roku bol fakturovaný a vyplatený papier v počte 497 balíkov, na ktoré množstvo bolo potrebných 129 tonerov. Rozdiel je 245 tonerov.

V roku 2017 obžalovaný fakturoval exekútorskému úradu 109 tonerov, ktorých cena bola zaplatená. V tom istom roku bol fakturovaný a vyplatený papier v počte 165 balíkov (spotrebovalo sa 120 balíkov), na ktoré množstvo bolo potrebných 19 tonerov. Na sklade bolo 40 tonerov. Rozdiel je 50 tonerov.

Znalec G.. P. X. odborné vyjadrenie č. 1/2018 zo dňa 06.02.2018 vypracoval za obdobie od 01.01.2012 do 31.12.2017. Uviedol, že v tomto období bolo v exekútorskom úrade používaných 11 tlačiarň, pričom pri piatich z nich nebol zistený dátum začiatku ich používania. Znalec ustálil počet vytlačených strán (144.364 kusov papiera) pri spotrebe 3.000 strán na toner a určil, že bolo použitých 48,12 tonera. Súhrnne určil náklady na počet tonerov vo výške 15.958,09 € s DPH.

Z doplnku k znaleckému posudku č. 1/2018 zo dňa 18.05.2018 súd zistil, že na základe dodatočne získaných informácií a spresnenia niektorých údajov bolo sledované obdobie stanovené od 07.01.2013 do 31.05.2017. V uvedenom období exekútorský úrad využíval dokopy 11 tlačiarňí, z toho jedna z nich bola do užívania zaradená už v roku 2012. Dve z tlačiarňí boli predložené na skúmanie ako nefunkčné, avšak bolo možné ich zapnúť a stiahnuť údaje o ich používaní. Náklady na toner do tlačiarňí bol stanovený sumou 14.379,30 € s DPH.

Z obsahu účtovného dokladu - evidencie drobného hmotného majetku vyplýva, že v období od 07.01.2013 do 01.06.2017 bolo do užívania zaradených, resp. bolo používaných 10 tlačiarňí, jedenásta tlačiareň bola zaradená do užívania ešte pred rokom 2012.

Podľa kontrolných výkazov DPH za zdaňovacie obdobie rokov 2014 až 2017 obžalovaný obchodoval s viacerými podnikateľskými subjektmi, medzi inými napr. Y. -I., X..H..E.. so sídlom v S., F. X. X..H..E.. so sídlom v W., T., X..H..E.. so sídlom vo Zvolene, I. X., X..H..E.. so sídlom v Prešove. Spolupracujúce spoločnosti vystavili obžalovanému niekoľko faktúr, pričom predmetom ich spolupráce nebola kúpa tonerov ani dodanie prázdnych obalov na naplnenie tonerov. Spoločnosť E. X. X..H..E.. vystavila obžalovanému v rokoch 2015 až 2017 niekoľko faktúr, avšak neprijala od obžalovaného žiadne prázdne obaly, nakoľko sa nevenuje renovácii a plneniu tonerov, ale predaju alternatívneho spotrebného materiálu pre tlačiarne. Z faktúr predložených obžalovaným vyplynulo, že obžalovaný kúpil od spoločnosti E. X. X..H..E.. tonery v počte 123 kusov v cene 2.066,10 €. Dve faktúry z roku 2014 na dodávku tonerov eviduje spoločnosť I., X..H..E.., pričom išlo o dodanie 12 kusov tonerov v cene 149 €. Žiadna zo spolupracujúcich obchodných spoločností nepredáva toner ani náhradné náplne do tonerov.

Podľa obsahu protokolu o prebratí spotrebného materiálu, poškodený dňa 14.07.2017 prevzal od obžalovaného tonery v počte 26 kusov.

Z výpisov z účtu obžalovaného vedeného v Slovenskej sporiteľni, a.s. vyplynulo, že na predmetný účet boli poukazované úhrady faktúr, ktoré obžalovaný vystavoval súdnemu exekútorovi U.. U. Ď.. Obžalovaný z predmetného účtu vykonával úhrady v menších sumách (do 100 €), prípadne vyššie čiastky vyberal z účtu kartou.

Prijmy obžalovaného z podnikania v roku 2013 boli vo výške 32.154 € a výdavky vo výške 36.071 €, v roku 2014 boli príjmy vo výške 43.930,24 € a výdavky vo výške 39.192,04 €, v roku 2015 boli príjmy vo výške 41.822,96 € a výdavky vo výške 34.327,08 €, v roku 2016 boli príjmy vo výške 41.711,96 € a výdavky vo výške 29.123,90 €, v roku 2017 obžalovaný dosiahol príjem 2.991,26 € a mal výdavky vo výške 2.721,16 €.

Obžalovanému z miesta trvalého bydliska v meste N. nie je nič vytykané. V evidencii priestupkov P. F. N. má zaznamenaných 7 priestupkov, pričom vo všetkých prípadoch ide o porušenie povinností na úseku dopravy. Z ústrednej evidencie priestupkov je zistiteľných 5 priestupkov na úseku dopravy, za ktoré bola obžalovanému uložená pokuta vo výške od 10 € do 200 €. Obžalovaný doposiaľ nebol súdne trestaný.

Podľa § 221 ods. 1 Tr. zákona, kto na škodu cudzieho majetku seba alebo iného obohatí tým, že uvedie niekoho do omylu alebo využije niečí omyl, a spôsobí tak na cudzom majetku malú škodu, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky.

Podľa § 221 ods. 3 písm. a), písm. c) Tr. zákona, odňatím slobody na tri roky až desať rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 a spôsobí ním značnú škodu alebo závažnejším spôsobom konania.

Súd po zrušení prv vyhláseného rozsudku odvolacím súdom opätovne vyhodnotil všetky vykonané dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu, jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán tak, ako to predpokladá ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. poriadku, pričom zotrval na svojich záveroch, že skutok uvedený vo výroku rozsudku sa stal a tento spáchal obžalovaný H. Š..

Na obžalovaného bola prokurátorom podaná obžaloba pre zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a), písm. c) Tr. zákona s poukazom na ust. § 138 písm. b) Tr. zákona. V prvom rade je potrebné

uviesť, že fyzická osoba naplní znaky skutkovej podstaty predmetného trestného činu tzv. podvodným konaním, uvedením do omylu alebo využitím omylu poškodeného alebo inej osoby sledujúc tým na škodu cudzieho majetku svoje vlastné obohatenie alebo obohatenie inej osoby. Omyl je rozpor medzi predstavou a skutočnosťou. Ide o konanie, pri ktorom páchatel' predstiera okolnosti, ktoré nie sú v súlade so skutočným stavom veci. Môže ísť o konanie, opomenutie aj konkludentné konanie (porovnaj R 57/1978). Poškodený, prípadne iná osoba môže byť do omylu uvedená ľst'ou, prípade poskytnutím nepravdivej informácie. Týmto konaním je naplnená objektívna stránka skutkovej podstaty trestného činu. Z hľadiska subjektívnej stránky trestného činu sa vyžaduje úmyselné zavinenie páchatel'a.

Obžalovaný H. Š. je zo žalovaného skutku usvedčovaný v prvom rade výsluchom svedka - poškodeného, ale aj výsluchom ostatných svedkov, ktorí v rozhodnom čase, v období rokov 2013 až 2017, pracovali v exekútorskom úrade U.. U. Ď.. V priebehu trestného konania nebolo sporné, že materiálno - technickú podporu exekútorského úradu zabezpečoval obžalovaný H. Š.. S poškodeným boli v rodinnom a priateľskom vzťahu a jeho manželka, svedkyňa O. Š., bola v žalovanom období zamestnankyňou exekútorského úradu. Okrem dodávok tonerov zabezpečoval obžalovaný pre úrad tlačiarne a vykonával servis technických zariadení podľa potrieb a požiadaviek poškodeného a jeho zamestnancov. Obžalovaný a poškodený na hlavnom pojednávaní zhodne potvrdili, že spolupráca v súvislosti s dodávkami tonerov a poskytovaním ďalších služieb bola zabezpečovaná na podklade ústnych dojednaní. Neuzatvárali sa žiadne písomné zmluvy. Skutočnosť, že objednávanie a dodávanie tonerov prebiehalo viac - menej neformálne potvrdili aj vypočutí svedkovia, zamestnanci exekútorského úradu (svedok F. P., G.. P. Y. D., O. Š.). Takáto prax bola zaužívaná s ohľadom na rodinné väzby medzi poškodeným a obžalovaným a na nich založenej dôvere.

Poškodený na hlavnom pojednávaní v zhode so svojou výpoveďou z prípravného konania pomerne podrobne popísal, akým spôsobom prebiehalo objednávanie tonerov, ich dodanie exekútorskému úradu a následná úhrada fakturovanej ceny. V zásade išlo o proces, kedy zamestnanci úradu objednali tonery podľa svojich aktuálnych pracovných potrieb, obžalovaný tieto následne priniesol do úradu a prostredníctvom emailu zaslal úradu vyúčtovaciu faktúru. S výpoveďou poškodeného korelujú tvrdenia vypočutých svedkov o tom, že každý zamestnanec si spotrebu tonerov sledoval individuálne a ich objednávku vykonal po tom, ako došlo k ich úplnej spotrebe. Prebiehalo to tak, že zamestnanec zatelefonoval obžalovanému, prípadne objednávku toneru sprostredkovala svedkyňa O. Š.. Pokiaľ ide o počet dodaných tonerov, poškodený na hlavnom pojednávaní dôrazne poprel, že by v rozhodnom čase bolo úradu dodaných 1226 kusov tak, ako to vyplývalo z vyúčtovacích faktúr, ktoré predložil obžalovaný. Predmetné tvrdenie bolo verifikované aj výpoveďami zamestnancov úradu (G.. P. Y. D., U.. F. Ď.). Poškodený a zamestnanci úradu sa vo svojich výpovediach zároveň zhodli na tom, že mesačná spotreba tonerov pri počte 11-tich tlačiarní bola maximálne 7 až 8 kusov, pričom obžalovaný do úradu dodával tonery v počte 5 až 15 kusov a na sklade bolo v dispozícii vždy do 10 kusov tonerov. Hoci obžalovaný tvrdil, že tonery dodával aj po pracovnej dobe, respektíve cez víkend, žiadny zo zamestnancov exekútorského úradu nezaznamenal veľké dodávky tonerov, inými slovami v počtoch, ktoré by zodpovedali údajom vo vystavených faktúrach. Všetky uvedené tvrdenia boli v konečnom dôsledku objektivizované dôkazom v podobe odborného vyjadrenia znalca G.. P. X. a jeho doplnku. Z jeho záveru mal súd potvrdenú pravdivosť výpovedí poškodeného a zamestnancov úradu o tom, že obžalovaný úradu nedodal deklarované množstvo tonerov v súhrnnej cene 123.814,72 €, keď znalec po preskúmaní obsahu protokolov tlačiarní ustálil, že v rozhodnom období bolo možné na všetkých 11 tlačiarniach (pri kapacite tonera 3.000 strán) vytlačiť cca 1.343.842 strán, čomu zodpovedá skutočná spotreba tonerov v celkovej cene 14.379 €.

Obžalovaný sa ťažiskovo obhajoval tým, že všetky tonery, ktoré súdnemu exekútorovi fakturoval, mu aj skutočne dodal. V priebehu konania ako aj v podanom odvolaní voči prv vyhlásenému rozsudku prvostupňového súdu produkoval ďalšie obhajobné námietky, a to, že 1/ ohľadom dodania tonerov uzavrel s poškodeným kúpnu zmluvu, dodal len toľko tonerov, koľko bolo objednaných, a keby poškodený nesúhlasil s ich cenou a množstvom, neuhrádzal by mu 3,5 roka faktúry, 2/ je skutkovým nezmyslom, aby dodával tonery bez vedomia poškodeného a bez zaužívaného spôsobu prevzatia, 3/ s tonermi sa konalo nehospodárne, menili sa bez toho, aby sa celé spotrebovali, 4/ poškodený počas rozhodného obdobia nevedol žiadnu evidenciu tonerov, nemal systém objednávania, preberania, skladovania, evidencie a úhrad, 5/ predmetom znaleckého posudzovania bola len technická stránka veci - „vyťaženosť tonerov“, 6/ výpočet vytlačených strán je nereálny a znalec uvedené nemohol vypočítať zo zlikvidovanej tlačiarne, 7/ konanie prebieha na základe subjektívnych tvrdení poškodeného, ktorý ani

nevedel vyčísliť výšku škody, 8/ prejednávaná vec má povahu civilného sporu a konanie sa deje nad rámec zásady „ultima ratio“, 9/ poškodený zanedbal prevenčnú povinnosť predchádzať vzniku škody, nemal profesionálny prístup a majetkové dispozície vykonával bez obvyklej miery opatrnosti a 10/ súd pri posudzovaní veci nezohľadnil mieru zavinenia poškodeného.

Pilierom obhajoby obžalovaného bolo tvrdenie, že všetky tonery, ktoré boli fakturované, boli exekútorskému úradu aj skutočne dodané. Z predložených faktúr za obdobie rokov 2013 až 2017 vyplýva, že by malo ísť o 1226 kusov tonerov rôznych druhov v celkovej sume 123.814,72 €. Úhrady fakturovaných čiastok sú zreteľné z predloženého výpisu z účtu obžalovaného a nerozporovala ich žiadna zo strán. Z dokazovania nepochybne vyplynulo, že obžalovaný po zadaní objednávky od zamestnancov úradu tonery exekútorskému úradu skutočne dodával. Potvrdil to poškodený ako aj vo veci vypočutí svedkovia. Obžalovaný bol v podstate výhradným dodávateľom tonerov do tlačiarne, a to počas celého rozhodného obdobia (2013 - 2017). Dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní ale vo svojom súhrne vylúčili verziu skutku obžalovaného o tom, že celková dodávka tonerov bola v počte 1226 kusov. Uvedené obhajobné tvrdenie bolo vyvrátené svedeckými výpoveďami zamestnancov úradu, keď ani jeden z nich nepotvrdil, že by obžalovaný dodával tonery vo veľkých množstvách. Práve naopak, uviedli, že obžalovaný do úradu priniesol vždy len pár kusov v menšej papierovej škatuli.

Obžalovaný sa obhajoval aj tým, že s poškodeným uzavrel kúpnu zmluvu a dodal mu len toľko tonerov, koľko bolo objednaných. Pokiaľ by poškodený nesúhlasil s ich cenou a množstvom, neuhrádzal by mu predložené faktúry. Uvedené skutkové tvrdenie má len čiastočne oporu vo vykonanom dokazovaní. Poškodený na hlavnom pojednávaní, a to aj po doplnení dokazovania jeho opätovným výsluchom potvrdil, že medzi úradom a obžalovaným neexistovala žiadna písomná zmluva o dodávke tonerov. Obhajobe však treba prisvedčiť v tom, že k uzavretiu kúpnych zmlúv napriek tomu došlo. Uvedený kontrakt predpokladal ústnu objednávku tonera (tonerov) zo strany zamestnancov úradu a následne jeho dodanie obžalovaným. S takýmto postupom uzatvárania zmlúv bol uzročený aj poškodený, ktorý tento stav akceptoval počas celého rozhodného obdobia. Nešlo však o žiaden formalizovaný kontrakčný proces, k osobitnému preberaniu tonerov nikdy nedochádzalo, čo potvrdil aj svedok G.. P. Y. D.. Obžalovaný sám potvrdil, že nevystavoval ani dodacie listy. Toner v zásade len priniesol do úradu. Nepochybne existovali ústne dohody medzi obžalovaným a poškodeným o zásobovaní úradu tonermi, ktoré dohody mali povahu kúpnych zmlúv podľa predpisov civilného práva. Ich predmetom bolo vždy dodanie konkrétneho počtu tonerov. Napriek tomu v prejednávaní veci nebol produkovaný dôkaz (alebo dôkazy) o tom, že by obžalovaný skutočne dodal exekútorskému úradu tonery v počte 1226 kusov, inými slovami, že by uzavrel takú kúpnu zmluvu (alebo viac zmlúv), obsahom ktorých by bolo dodanie uvedeného množstva tovaru. Obžalovaný úradu ani raz nepredložil dodací list a potvrdenie dodávky takéhoto počtu tonerov nie je uvedené ani na vystavených faktúrach.

Pokiaľ sa obžalovaný obhajoval tým, že je skutkovým nezmyslom, aby dodával tonery bez vedomia poškodeného a bez zaužívaného spôsobu prevzatia, z vykonaného dokazovania vyplynulo, že poškodený síce odsúhlasil ceny tonerov a súhlasil s ich dodávaním, avšak konkrétne kontrakčné právomoci prenechal svojim zamestnancom, ktorí zadávali objednávky tonerov v počte podľa svojich potrieb. Faktúry uhrádzal svedok F. P. ako ekonóm úradu bez toho, aby mal k dispozícii informácie z úradu o tom, koľko tonerov bolo do úradu reálne dodaných.

Obhajobná námietka, že s tonermi sa konalo nehospodárne, bola vyvrátená výpoveďami svedkov o tom, že obžalovaný nosil do úradu tonery len po spotrebovaní tých predchádzajúcich. Taktiež ju vyvracajú objektívne závery odborného vyjadrenia znalca G.. P. X. o tom, že reálne množstvo spotrebovaného papiera nezodpovedá množstvu fakturovaných tonerov.

Na uvedených skutkových zisteniach nič nemení ani tá skutočnosť, že poškodený počas rozhodného obdobia nevedel žiadnu evidenciu tonerov, nemal systém objednávaní, preberania, skladovania, evidencie tonerov a úhrad za ich dodanie. Z dokazovania na hlavnom pojednávaní skutočne vyplynulo, že poškodený v rámci drobného hmotného majetku viedol iba zakúpené a do užívania dané tlačiarne. Napriek neexistujúcej evidencii, tvrdenia poškodeného, že obžalovaný fakturoval tonery vo väčšom množstve než reálne dodal verifikujú výpovede svedkov a objektivizuje dôkaz v podobe odborného vyjadrenia znalca. Z protokolu o každej tlačiarne bolo zistiteľné, koľko papiera táto reálne vytlačila a akému počtu tonerov takáto tlač zodpovedá. Protokol poskytol tieto informácie aj vtedy, ak k výmene tonera došlo pred jeho spotrebovaním, resp. tlačiareň bola nefunkčná.

K obhajobným námietkam obžalovaného, že predmetom znaleckého skúmania bola len technická stránka veci - „vyťaženosť tonerov“, výpočet vytlačených strán je nereálny a konanie prebieha na základe subjektívnych tvrdení poškodeného súd konštatuje, že obhajobné námietky nie sú dôvodné a sú v celom rozsahu vyvrátené vykonaným dokazovaním. Je potrebné zdôrazniť, že na začiatku každého trestného stíhania stojí subjektívne tvrdenie oznamovateľa (poškodeného) o podozrení z trestnej činnosti. Takéto tvrdenie sa v prebiehajúcom prípravnom konaní a následne v konaní pred súdom stáva dôkazom, ktorý je vyhodnocovaný nielen individuálne, ale je konfrontovaný aj s ostatnými vo veci vykonanými dôkazmi. Tak tomu bolo aj v posudzovanej veci. Svedectvo poškodeného bolo potvrdené dôkazmi vykonanými na hlavnom pojednávaní, kedy výpoveď poškodeného v súhrne s výpoveďami svedkov vytvorili skutkový dej, z ktorého bolo možné zistiť, akým spôsobom konal obžalovaný. Uvedená verzia nebola obžalovaným vyvrátená. Svedkovia sa síce nevedeli vyjadriť k tomu, koľko tonerov bolo skutočne dodaných, avšak ich skutkové tvrdenia o tom, že to nebolo 1226 kusov verifikoval objektívny dôkaz v podobe odborného vyjadrenia znalca. Významné skutkové zistenia vyplynuli práve z objasnenia technickej stránky veci. Znalec na hlavnom pojednávaní vysvetlil, že z protokolu každej tlačiarne bolo zistiteľné, kedy bol menený toner a aká bola jeho spotreba. Dokumenty tlačené úradom zodpovedali tzv. „ISO norme“ pre určenie vyťaženia toneru, inými slovami, určovali pokrytie atramentu na jednej strane papiera. Protokol každej tlačiarne bol úplne presný a podľa počtu vytlačených listov papiera poskytol informáciu o toneroch spotrebovaných na exekútorskom úrade v období rokov 2013 až 2017. Nebolo sporné, že v užívaní exekútorského úradu bolo dokopy 11 tlačiarní a údaje boli zistiteľné aj z pokazenej tlačiarne. Znalec na hlavnom pojednávaní zrozumiteľne a vierohodne odsúhlasil tvrdenia obžaloby o nižšom počte dodaných tonerov, keď uzavrel, že pri kapacite tonera 3.000 strán mohol úrad vytlačiť 1.343.842 strán, čomu zodpovedá skutočná spotreba tonerov v celkovej cene 14.379 €. Určením reálne spotrebovaného papiera a naň pripadajúceho počtu tonerov bola vylúčená verzia skutku obžalovaného, že do úradu dodal tonery v súčte 1226 kusov. Pokiaľ aj obžalovaný v roku 2013 fakturoval úradu 183 tonerov, reálne spotreba papiera pri ustálenom počte 11 tlačiarní zodpovedala 90 kusom tonerov, v roku 2014 spotreba papiera zodpovedala 109 kusom tonerov, v roku 2015 bolo potrebných najvyšš 105 tonerov, v roku 2016 dokopy 129 tonerov a v roku 2017 najviac 19 tonerov.

Treba čiastočne pripustiť správnosť argumentácie obhajoby v tom, že obžalovaný nie je v pozícii strany trestného konania nesúcej bremeno preukázania svojej neviny. Obžalovaný poukazoval na to, že dodacie listy poškodenému nevystavil preto, lebo poškodený na tom netrval. Paradoxne v kontexte vykonaného dokazovania práve táto skutočnosť (absencia dodacích listov alebo iných dôkazov hodnoverne preukazujúcich dodanie tovaru) dostala obhajobu do dôkaznej núdze, kedy svoje tvrdenia o tom, že úradu bolo dodaných 1226 kusov tonerov nepodporila žiadnym dôkazom. Skutočnosť, že úrad v každom jednotlivom prípade uhradil obžalovanému fakturovanú čiastku neznamena, že týmto spôsobom potvrdil prijatie deklarovaného počtu tonerov, a teda uzavrel ohľadom tovaru kúpnu zmluvu. Vyplynulo to zo zaužívanej praxe úradu, ktorá bola založená na dôvere k osobe obžalovaného. Súd opätovne poukazuje na to, že ani jeden z vypočutých svedkov nepotvrdil, že obžalovaný v rozhodnom období dodal také množstvo tonerov, aké účtoval vo vystavených faktúrach. Vykonané dôkazy tak vedú k opodstatneným záverom, že obžalovaný využíjúc dôveru poškodeného a zneužíjúc ich rodinné vzťahy, predstieral, že dodáva tonery vo fakturovaných množstvách, pričom tieto dodával v podstatne nižších počtoch.

Z dokazovania taktiež vyplynulo, že obžalovaný vykonával podnikateľskú činnosť vo viacerých predmetoch podnikania. Obžalovaný netvrdil a nebolo preukázané, že by tonery vyrábal sám, prípadne disponoval náhradnými náplňami. Bol tak odkázaný na spoluprácu s inými podnikateľskými subjektmi, ktoré sa zaoberali predajom tonerov alebo ich repasovaním. Hoci obžalovaný v rokoch 2013 - 2017 deklaroval dodanie tovaru poškodenému v súhrnnej sume 123.814,72 €, z listinných dôkazov (vyjadrenia obchodných spoločností a súvisiace faktúry) mal súd preukázané, že tonery v takomto množstve nedodala obžalovanému žiadna zo spolupracujúcich obchodných spoločností. Závery o tom, že obžalovaný v rozhodnom období nedisponoval takým veľkým počtom tonerov potvrdzuje jeho samotná výpoveď na hlavnom pojednávaní. Okrem spoločnosti E. X., s.r.o. nevedel obžalovaný označiť ani jeden subjekt, od ktorého tonery nakupoval. Uvedené sa súdu javí najvyšš zarážajúce, keď ťažiskom podnikateľskej činnosti obžalovaného bola dodávka a servis materiálu viac - menej pre exekútorský úrad U. U. Ď.. Poškodený a obžalovaný zhodne potvrdili, že výhradným dodávateľom tonerov pre exekútorský úrad bol práve obžalovaný H. Š.. Zrejmu závislosť od príjmu z dodávania tonerov v

konečnom dôsledku dokumentuje aj skutočnosť, že obžalovaný po skončení spolupráce s poškodeným v polovici roka 2017 ukončil svoju podnikateľskú činnosť.

Verziu skutku obžalovaného vyvracajú aj listinné dôkazy - oznámenie a faktúry spoločnosti E. X., X..H..o., ktoré preukazujú, že obžalovaný v posudzovanom období preukázateľne kúpil tonery od tejto spoločnosti v maximálnom počte 123 kusov za 2066 €.

Skutočnosť, že obžalovaný zneužíval dôveru a nedbanlivý prístup poškodeného, dokumentuje aj fakt, že poškodenému za dodanie tonerov vystavil aj niekoľko duplicitných faktúr. Len v roku 2015 bolo z celkového počtu faktúr v počte 21 duplicitne vystavených 6 faktúr. O zisťných pohnútkach obžalovaného svedčí aj skutočnosť, že po ukončení obchodnej spolupráce s poškodeným sa v garáži obžalovaného našli tonery, ktoré podľa zaplatených faktúr mali byť dodané poškodenému.

Súd vykonal dokazovanie aj prečítaním listinných dôkazov - výpisov z účtu obžalovaného z posudzovaného obdobia. Hodnotiac tieto listinné dôkazy jednotlivo, ale aj v súhrne s ostatnými dôkazmi mal za preukázané, že ťažiskovým príjmom obžalovaného boli úhrady faktúr od poškodeného. Z aktívneho účtu obžalovaného neboli zistiteľné žiadne obraty vo väčších sumách, nanajvýš bežné úhrady do sumy 100 €. Uvedené zvierohodňuje verziu skutku obžaloby, a to aj v tom ohľade, že pokiaľ by obžalovaný aktívne spolupracoval s inými podnikateľskými subjektmi pri nákupe tonerov, odzrkadlilo by sa to na bankových transakciách, keďže pre podnikateľský sektor je príznačná a žiaduca realizácia úhrad prostredníctvom bankových účtov.

Dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní tak podľa presvedčenia súdu spoľahlivo a bezpečne vyvrátili obhajobu obžalovaného. V kontexte týchto dôkazov súd obhajobu obžalovaného vyhodnotil ako účelovú v snahe vyvinúť sa zo žalovaného skutku klamstvom. Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností mal súd vinu obžalovaného z prejednávaneho skutku jednoznačne preukázanú bez možnosti v akejkolvek rozumnej miere o nej pochybovať.

Z hľadiska právnej kvalifikácie skutku, obžalovaný konaním popísaným v skutkovej vete rozsudku naplnil zákonné znaky skutkovej podstaty zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a), písm. c) Tr. zákona, keď poškodeného uviedol do omylu ohľadom počtu skutočne dodaných tonerov a na škodu jeho majetku sa finančne obohatil a spôsobil exekútorskému úradu značnú škodu vo výške 109.435,42 € (§ 221 ods. 3 písm. a) Tr. zákona). Značná škoda ako suma dosahujúca najmenej stonásobok malej škody (prevyšujúcej 266 €) bola ustálená finančným porovnaním ceny fakturovaných tonerov a ceny, ktorá by bola zaplatená za tonery zodpovedajúce počtu skutočne vytlačeného papiera (123.814,72 € mínus 14.379,30 €). Posudzovaný trestný čin spáchal obžalovaný závažnejším spôsobom konania (§ 221 ods. 3 písm. c) v spojení s § 138 písm. b) Tr. zákona), keď podvodným spôsobom s následkami škody na majetku exekútorského úradu konal po dlhší čas, minimálne v období od roku 2013 do roku 2017, kedy ukončil spoluprácu s poškodeným a taktiež aj podnikateľskú činnosť. Obžalovaný pritom konal v priamom úmysle podľa § 15 písm. a) Tr. zákona, keď spôsobom popísaným v skutkovej vete rozsudku chcel jednoducho a rýchlo získať finančné prostriedky a vedel, že využíjúc omyl poškodeného ako dôverčivého obchodníka, sa mu to aj podarí.

Pokiaľ aj obhajoba smerovala k nemožnosti využitia trestnoprávneho postihu obžalovaného a upriamovala pozornosť na potrebu aplikácie právnych noriem civilného práva v zmysle zásady „ultima ratio“, súd sa s takouto argumentáciou nestotožnil. Uvedený princíp na posudzovaný prípad nebolo možné aplikovať. Je potrebné konštatovať, že trestné právo chráni spoločenské vzťahy upravené inými právnymi odvetviami a malo by nastúpiť až vtedy, ak ochrana inými právnymi odvetviami neprichádza vôbec do úvahy, alebo ide o taký zjavný excés, ktorý možno podriaďiť pod formálne znaky skutkovej podstaty trestného činu. V tejto súvislosti je nutné uviesť, že civilným právom sú stanovené primárne práva a povinnosti, ktoré vznikajú medzi subjektmi práva pri realizácii právnych vzťahov, či už vo forme uzavretej zmluvy alebo ktoré vyplývajú všeobecne z hmotného práva, pričom pri porušení týchto povinností dochádza k spáchaniu civilného deliktu. Trestné právo je sekundárnym odvetvím a jeho zmyslom je ochrana iných právnych odvetví pred najzávažnejšími protiprávnymi zásahmi. Trestné právo nestanovuje subjektom žiadne osobitné povinnosti, ale poskytuje vyššiu mieru ochrany dodržiavaniu povinností stanovených ostatnými právnymi odvetviami. Súd pri hodnotení konania obžalovaného neignoroval mimotrestné odvetvia práva. Skutkové zistenia, ktoré vzišli z vykonaného dokazovania viedli súd k záveru, že obžalovaný konal nad rámec právneho vzťahu, ktorý medzi ním a poškodeným vznikol z

každej jednotlivaj uzavretej kúpnej zmluvy, a to takým podvodným a lstivým spôsobom, že poškodenému fakturoval aj také tonery, ktoré reálne nedodal. Išlo teda o vybočenie z medzí súkromnoprávneho vzťahu, a preto nemožno súhlasiť s obhajobou, že ide o civilný spor, ale o závažný excés zo založeného právneho vzťahu, kedy obžalovaný navodiac situáciu, že koná na podklade uzavretej zmluvy, doručoval exekútorskému úradu také faktúry, v ktorých klamlivo uvádzal dodávky tovaru. Súd toto vybočenie z rámca založeného právneho vzťahu zhodnotil ako významné najmä z toho hľadiska, že išlo o konanie, na ktorom bola založená viac - menej celá podnikateľská činnosť obžalovaného, keďže s inými subjektmi obžalovaný v rozhodnom období neobchodoval a po zistení podvodného konania napokon sám ukončil podnikateľskú činnosť.

Pokiaľ ide o obvyklú mieru opatrnosti zo strany poškodeného, súd konštatuje, že uvedený subjektívny stav poškodenej osoby (istá ostražitosť, možné predvídanie vzniku škody) nebol rozhodujúci pre posúdenie trestnosti skutku obžalovaného, maximálne pre zohľadnenie miery zavinenia, ktorá sa premietla v určení druhu a výmery trestu. Obžalovaný konal mimoriadne lstivo, keď u poškodeného vyvolal omyl za použitia predstieranej reality, existencie právneho vzťahu. Využil dobrú vieru poškodeného, nadštandardný pracovný vzťah a takisto aj zníženú ostražitosť poškodeného pri vykonávaní podnikateľskej činnosti a tejto úrovni existujúcich vzťahov následne prispôbil kvalitu svojho podvodného konania.

Súd v intenciách § 34 Tr. zákona v spojení s § 38 Tr. zákona vyhodnotil všetky okolnosti prípadu, poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, prihliadol najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, mieru zavinenia aj pri zohľadnení konania poškodeného, pohnútku, na osobu obžalovaného, jej pomery a možnosť nápravy.

Z hľadiska pomeru a miery závažnosti poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, obžalovanému poľahčovalo, že pred spáchaním trestného činu viedol riadny život (§ 36 písm. j/ Tr. zákona). Nepriťažovalo mu nič. Za situácie, kedy poľahčujúce okolnosti boli v prevahe nad priťažujúcimi okolnosťami v pomere 1:0 sa horná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby za predmetný trestný čin s poukazom na ust. § 38 ods. 3, ods. 8 Tr. zákona znížila o jednu tretinu a rozhodujúcou trestnou sadzbou bola sadzba v rozmedzí od 3 roky do 7 rokov a 8 mesiacov. Pri ukladaní trestu súd prihliadol aj na osobu obžalovaného, ktorá sa s výnimkou menej závažných priestupkov na úseku dopravy doposiaľ nedostala do významného rozporu so zákonom. Pokiaľ ide o spáchanie trestného činu podvodu, jeho následok a celkové okolnosti skutku, súd prihliadol aj na konanie poškodeného, ktorý svojou nedbanlivosťou, nedostatkom náležitej opatrnosti a laxným prístupom k spravovaniu svojich obchodných záväzkových vzťahov vo výraznej miere umožnil obžalovanému dopustiť sa súdeného trestného činu. Obžalovaný spáchal trestný čin využijúc práve dôveru, rodinný a priateľský vzťah s poškodeným. V kontexte vykonaných dôkazov k výroku o treste súd možnosti nápravy obžalovaného vyhodnotil ako priaznivé a dospel k záveru, že na potrestanie obžalovaného, jeho prevýchovu v zmysle vedenia riadneho života a vyvarovania sa trestnej činnosti bude postačovať trest odňatia slobody na samej dolnej hranici trestnej sadzby, vo výmere 3 (troch) rokov. Takýto trest je podľa presvedčenia súdu spôsobilý odradiť ostatných podnikateľov, ale aj iné subjekty od páchania majetkových trestných činov a dostatočným spôsobom vyjadruje morálne odsúdenie obžalovaného spoločnosťou.

Výkon trestu odňatia slobody súd obžalovanému podľa § 51 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona podmienčne odložil s uložením probačného dohľadu nad jeho spávaním v skúšobnej dobe, ktorú ustanovil v trvaní 3 (troch) rokov.

Ako súčasť probačného dohľadu súd podľa § 51 ods. 2, ods. 4 písm. d), písm. h), ods. 5 Tr. zákona uložil obžalovanému povinnosť nahradiť v skúšobnej dobe podľa svojich schopností spôsobenú škodu a taktiež povinnosť podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediáčnym úradníkom príslušného súdu výcviku alebo inému výchovnému programu, a to bez povinnosti podrobenia sa kontrole technickými prostriedkami. Obžalovaný bude povinný strieť nad sebou kontrolu vykonávanú probačným a mediáčnym úradníkom.

Súd zároveň s poukazom na § 287 ods. 1 Tr. poriadku uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenému Exekútorskému úradu U.. U. Ď., so sídlom N., W. XX, G.: XX XXX XXX škodu, ktorú si v prípravnom konaní uplatnil riadne a včas, a to vo výške 109.435,42 €. Uvedená suma predstavuje rozdiel medzi vyplatenou sumou 123.814,72 € a sumou zodpovedajúcou skutočnej spotrebe tonerov 14.379,30

€. Rozsah spôsobenej škody mal súd preukázaný nielen listinnými dôkazmi predloženými poškodeným, ale aj závermi znaleckého posudku znalca G.. P. X. a jeho doplnku č. 1/2018 z 18.05.2018.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré možno podať na Okresnom súde Zvolen do 15 dní od oznámenia rozsudku. Odvolanie má odkladný účinok (§ 306 ods. 2 Tr. poriadku).

Odvolanie môžu podať:

- prokurátor pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku (§ 307 ods. 1 písm. a), a to v neprospech i v prospech obžalovaného (§ 308 ods. 1, 2). V prospech obžalovaného môže podať odvolanie aj proti vôli obžalovaného (§ 308 ods. 2),
- obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka (§ 307 ods. 1 písm. b), a to len vo svoj prospech (§ 308 ods. 2),
- príbuzný obžalovaného v priamom rade, jeho súrodenci, osvojiteľ, osvojenec, manžel a druh (pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka obžalovaného), a to len v jeho prospech (§ 308 ods. 2),
- zákonný zástupca obžalovaného, opatrovník obžalovaného a obhajca obžalovaného pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka obžalovaného, a to len v jeho prospech. Ak je obžalovaný pozbavený spôsobilosti na právne úkony alebo ak je jeho spôsobilosť na právne úkony obmedzená, môžu podať odvolanie v prospech obžalovaného i proti jeho vôli (§ 308 ods. 2),
- orgán sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka mladistvého obžalovaného, a to len v jeho prospech a aj proti jeho vôli (§ 345 ods. 1),
- poškodený, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody, pre nesprávnosť výroku o náhrade škody (§ 307 ods. 1 písm. c), a to v neprospech obžalovaného (§ 308 ods. 1). Ak je poškodeným právnická osoba, odvolanie môže podať len osoba oprávnená konať za právnickú osobu (§ 68),
- zúčastnená osoba pre nesprávnosť výroku o zhabaní veci (§ 307 ods. 1 písm. d), § 45 ods. 1).

Osoby oprávnené podať odvolanie proti niektorému výroku rozsudku môžu ho napadnúť aj preto, že taký výrok nebol urobený, ako aj pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré predchádzalo rozsudku, ak toto porušenie mohlo spôsobiť, že výrok je nesprávny alebo že chýba.